

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: V.S.N., nar. ..., bytem ...,
zastoupený: Mgr. Petr Václavěk, advokát, se sídlem Opletalova
1417/25, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie, IČ 00007064, Olšanská 2, 130
51 Praha 3,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31.10.2018 č.j. CPR-32221-5/ČJ-
2017-930310-V234

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje ze dne 13.11.2017, č. j. KRPK-76058-30/ČJ-2017-190022, kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a

stanovena doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie (dále jen „EU“), v délce 3 let.

2. Žalobce v žalobě namítal, že se žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou nepřiměřenosti rozhodnutí z toho důvodu, že probíhá řízení o kasační stížnosti ve věci správního vyhoštění, dále proto, že platí výživné na nezl. S.K., a také proto, že má žalobce v ČR rodiče v pokročilém věku a doba pobytu žalobce v ČR přesahuje 16 let a má zde veškeré zázemí a vazby. Doba správního vyhoštění je podle žalobce také nepřiměřená. Správní orgány podle žalobce nezhodnotily možnost překvalifikování řízení na řízení o povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců. Podle žalobce došlo k porušení § 3 správního řádu, § 119a odst. 2 a § 174a zák. č. 326/1999 Sb. Žalobce poukázal na rozsudek NSS ze dne 28.2.2014 sp. zn. 5 As 102/2013, podle něhož je nutné přihlídnout k tomu, že protiprávní jednání stěžovatele na území ČR souviselo výhradně s jeho nelegálním pobytem, nepředstavuje proto samo o sobě nebezpečí pro veřejný pořádek nebo veřejnou bezpečnost. Toto rozhodnutí lze podle žalobce vztáhnout na jeho případ. Správní orgány podle žalobce nepodložily své závěry o o tom, že se nebude jednat o nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života, resp. že se jedná o postup nezbytný v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných ve smyslu čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí a plně odkázal na napadené rozhodnutí.
4. Součástí správního spisu je rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 87 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. ze dne 30.6.2016 č.j. OAM-1386-40/ZR-2013. V odůvodnění tohoto rozhodnutí se uvádí, že podnětem ke zrušení povolení k pobytu bylo sdělení Odboru sociálních věcí a školství Městského úřadu Litvínov, podle kterého matka nezletilé S.K. sdělila, že žalobce není biologickým otcem nezletilé, tím je pan B., který ovšem otcovství neuznal. Paní K. uváděla, že je ve složité životní situaci a žije z dávek státní sociální podpory. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 9 byl žalobce dne 11.9.2009 odsouzen za spáchání trestného činu nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů, a to ve spolupachatelství podle § 187 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákona. Paní K. uváděla, že žalobce není biologickým otcem S., nechala ho napsat do rodného listu, aby měla dcera nějakého otce. Žalobce přispívá měsíčně výživné. Správní orgán v tomto rozhodnutí dospěl k závěru, že se žalobce nechal účelově zapsat do rodného listu a zaplatil za to matce 22 000 Kč.
5. Rozhodnutím Krajského ředitelství Policie Karlovarského kraje ze dne 20.9.2016 č.j. KRPK-74682-21/ČJ-2016-190022 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění na 6 měsíců. Odvolací orgán Ředitelství služby cizinecké policie potvrdil toto rozhodnutí rozhodnutím ze dne 1.3.2017. Žaloba proti tomuto rozhodnutí byla dne 16.6.2017 pod č.j. 17A 50/2017-28 odmítnuta, proti čemuž byla podána kasační stížnost, avšak žalobce nepodal návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.
6. Podle úředního záznamu Krajského ředitelství Policie Karlovarského kraje ze dne 13.11.2017 v tento den v 11:15 hod. provedla hlídka policie kontrolu na adrese Zastihla žalobce a kontrolou jeho dokladů bylo zjištěno, že nemá prodlouženo vízum, povolení k pobytu ani jiný záznam opravňující ho k pobytu v České republice. Na základě toho bylo téhož dne zahájeno řízení o vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu devátého zákona o pobytu cizinců. Téhož dne žalobce vypověděl, že v ČR pobývá od roku 2001.

V letech 2009-2010 byl dva až tři týdny doma ve Vietnamu. Do roku 2016 měl povolený trvalý pobyt, který mu byl zrušen, a následně mu bylo uloženo vyhoštění na 6 měsíců. Jeho advokát JUDr. Josef Kvasnička z Plesné podal odvolání proti rozhodnutí o vyhoštění, žalobu i kasační stížnost. Tvrdil, že nevěděl o tom, že pobývá v ČR opět neoprávněně. Advokát mu sdělil, že musí počkat na rozhodnutí soudu a doporučil mu advokáta z Karlových Varů. Žalobce uvedl, že byl zapsán do rodného listu S.K., nar. ..., která bydlí se svou matkou v M. a žalobce na ni platí alimenty přes 1 000 Kč měsíčně. Dále ji občas navštěvuje ve školním klubu v K., asi jednou za dva měsíce. Žalobce má v ČR rodiče s povoleným trvalým pobytem. Nejsou žalobci známy žádné překážky, které by mu bránily v návratu do vlasti.

7. Správní orgán opatřil závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 13.11.2017, podle něhož je vycestování žalobce možné.
8. V odůvodnění rozhodnutí prvostupňového správního orgánu se konstatuje, že žalobce od 31.7.2016 do 13.11.2017 opakovaně pobýval v ČR bez jakéhokoliv právního titulu, bez víza či oprávnění k pobytu. Již před zahájením správního řízení porušil povinnost podle § 103 zákona o pobytu cizinců pobývat na území ČR pouze s platným cestovním dokladem a vízem, a proto mu bylo uloženo správní vyhoštění. Jednání žalobce proto nelze považovat za jednorázové neplnění povinností uložených zákonem o pobytu cizinců, ale za trvalé a skutečné ohrožení zájmu společnosti. Není možné tolerovat systematické porušování, resp. ignorování obecně závazných předpisů cizince. Pojem rodinného života je třeba vykládat zejména s důrazem na rodinné vztahy fungující, nikoliv pouze formální, například zda členové rodiny spolu skutečně žijí. Významnou okolností je i znalost českého jazyka. Správní orgán vycházel ze závažnosti protiprávního jednání, délky pobytu v ČR, věku žalobce, jeho zdravotního stavu, rodinných a ekonomických poměrů v ČR, společenské a kulturní integrace a intenzitu vazeb v zemi původu. Žalobce zdravotní stav charakterizoval jako dobrý. Ani po bezmála šestnácti letech zde v ČR nehovoří česky, celé řízení muselo být vedeno za přítomnosti tlumočnicka do jazyka vietnamského. Správní orgán nepovažuje žalobce za cizince, který je v ČR natolik společensky a kulturně integrován, aby mu rozhodnutí o správním vyhoštění mohlo způsobit nepřiměřený zásah do soukromého života. V protokolu o výslechu žalobce dne 13.11.2017 uvedl, že byl zapsán do rodného listu nezletilé S.K., která bydlí společně s matkou v M. Žalobce na ni platí alimenty, něco přes 1 000,-Kč měsíčně a asi jednou za dva měsíce ji navštěvuje ve školním klubu v K. Dále na území ČR pobývají rodiče žalobce, oba státní příslušníci Vietnamu. Co se týká posouzení práva na realizaci rodinného a soukromého života k těmto osobám, dle správního orgánu osobní zájmy žalobce na ochraně rodinného života v ČR nemohou převážit zájem státu na ochraně území ČR před neoprávněným pobytem cizince, který opakovaně porušuje právní předpisy a jehož jednání je v rozporu s právem, a ohrožuje tak právem chráněné hodnoty, vztahy a zájmy uložením správního vyhoštění, byť je zásahem do rodinného a soukromého života cizince dle správního orgánu, v tomto případě však nepůjde o zásah nepřiměřený. Vzhledem k působení žalobce v ČR a s odvoláním na závažnost a povahu jeho protiprávního jednání nebude nepřiměřeně zasaženo do jeho soukromého nebo rodinného života. Pokud jde o dobu, po kterou nelze umožnit žalobci vstup na území členských států, vycházel správní orgán zejména z délky neoprávněného pobytu, závažnosti protiprávního jednání a z toho, že jednání žalobce lze charakterizovat jako nepřípustné a neoprávněné zasahování do výkonu státní správy na úseku pobytu cizinců, žalobce dlouhodobě nesplňuje podmínky pobytu v ČR, pobývá zde neoprávněně bez víza a bez platného oprávnění k pobytu, a tímto jednáním si opakovaně

počíná, a to hrubým způsobem, v rozporu s podmínkami stanovenými zákonem o pobytu cizinců. Tudíž správní orgán dospěl k závěru, že doba tří let je adekvátní a nezbytný zásah z důvodu ochrany veřejného pořádku a práva.

9. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal odvolání, kde odkazoval na nezletilou S. a na to, že stále probíhá řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí Krajského soudu v Plzni. K tomu žalobce přiložil přehled plateb na dceru S.K. vydaný Dětským domovem v K. dne 16.11.2017. Dále žalobce předložil protokol sepsaný před Okresním soudem v Mostě dne 20.9.2017 ve věci návrhu na zrušení ústavní výchovy nad nezletilou S.K. podaný matkou a usnesení o ustanovení opatrovníka vydané Okresním soudem v Mostě dne 25.9.2017 pod č.j. 19P 54/2012-187, v nichž je uváděn žalobce jako otec.
10. V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný konstatoval, že žalobce naposledy legálně pobýval v ČR na základě povolení k trvalému pobytu do 30.6.2016. Dne 28.6.2016 bylo s žalobcem zahájeno řízení ve věci zrušení trvalého pobytu. Trvalý pobyt byl žalobci zrušen a toto rozhodnutí, vydané pod č.j. OAM-1386-40/ZR-2013, nabylo právní moci dne 31.7.2016 a žalobce pozbyl pobytový status v ČR. Z ČR nevycestoval a pobýval zde neoprávněně, tudíž mu bylo dne 20.9.2016 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. Proti rozhodnutí odvolacího orgánu podal žalobce žalobu, která byla odmítnuta jako opožděná. Žalobce usnesením Krajského soudu v Plzni napadl kasační stížností, která je vedena u NSS pod sp.zn. 4Azs 163/2017. Žalobce však v kasační stížnosti neučinil návrh na přiznání odkladného účinku. K námitce výživného na nezletilou S. a k tomu, že žalobce zde má rodiče a pobývá v ČR 16 let, žalovaný uvedl, že ze spisu je zřejmé, že žalobce se nechal zapsat do rodného listu S.K., nar. ..., teprve dne ..., tj. rok a půl po jejím narození, a to za úplatu 22 000 Kč, což potvrdila její matka, když navíc k seznámení žalobce a paní K. došlo až v roce 2005. Z toho jasně plyne, že žalobce není biologickým otcem S. a do rodného listu se nechal zapsat zcela účelově s cílem oklamat správní orgány. Matka uvedla, že otcem je pan A.B. Žalobce v ČR opakovaně porušuje právní předpisy tím, že zde pobývá neoprávněně bez víza. Bylo posuzováno, že zde má rodiče, ke kterým uvedl minimum informací, mimo jiné i nesprávná data narození. Žalobce na nich není nijak závislý. Nesdílí s nimi společnou domácnost. Českému jazyku se nenaučil. Vyhoštění tak nemůže mít za následek nepřiměřený zásah do jeho rodinného života, neboť mu nebude znemožněno platit výživné Sandře, to může posílat i z domovské země. Je pravdou, že s rodiči bude kontakt obtížnější, ale jejich vazby nebudou zpřetrhány, neboť rodiče mohou žalobce navštěvovat v domovské zemi, nebo jinde, kde budou mít všichni povolen pobyt. Ve Vietnamu mu nic nehrozí a nemá překážku vycestování. Podklady, z nichž vyplývá, že žalobce přispívá na péči o S., nemohou být důvodem pro zrušení prvostupňového rozhodnutí. Usnesení Okresního soudu v Mostě nikterak nezpochybňuje, že v současné době probíhá řízení o zrušení ústavní péče nezletilé S. na návrh matky. V každém případě je nutno posuzovat proporcionalitu mezi veřejným zájmem na vyhoštění cizince a zájmem na soukromém a rodinném životě cizince. Pouze v případě, že by odloučení těchto osob představovalo natolik vážný zásah do jejich vztahů, že by nedobrovolné vycestování bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR, zejména s Úmluvou o právech dítěte a s článkem 8 Úmluvy o ochraně lidských práv, v případě žalobce však takový druh vztahu a integrace do společnosti ČR žalovaný neshledal. To, že žalobce nerespektuje právní normy ČR, označil žalovaný za pohrdání právním řádem ČR. Pokud jde o dobu vyhoštění na tři roky, považuje ji žalovaný za přiměřené opatření po zhodnocení společenské nebezpečnosti jednání žalobce a míry jeho zavinění.
11. Žalobu soud neshledal důvodnou.

12. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9. zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 lety, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.
13. Ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců stanoví: *Rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
14. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí: *Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
15. Soud měl za prokázané (a žalobce ani nečinil sporným), že v nyní projednávaném případě byly naplněny podmínky pro aplikaci příslušných ustanovení zákona o pobytu cizinců, jak jsou uvedena výše, tedy že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně bez příslušného pobytového oprávnění, přestože mu již dříve bylo uloženo správní vyhoštění. Žalobce předchozí rozhodnutí nerespektoval a pokračoval ve vědomém nelegálním pobytu, což svědčí o naprostém nerespektování právního řádu ČR.
16. Soud shledal, že posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života bylo správními orgány obou stupňů provedeno zcela dostačujícím způsobem, když zkoumaly všechny relevantní faktory ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců i ve smyslu požadavků judikatury NSS a ESLP, na niž bylo v doplnění žaloby odkazováno. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí dostatečně podrobně a logicky vypořádal s námitkou žalobce, podle níž je rozhodnutí nepřiměřené z toho důvodu, že probíhá řízení o kasační stížnosti ve věci předchozího správního vyhoštění. Jak totiž vyplývá z výše shrnutého správního spisu, předchozí rozhodnutí o vyhoštění bylo vykonatelné, neboť žalobce proti němu podal opožděnou žalobu a v rámci kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu žalobce nepožádal o přiznání odkladného účinku žaloby.
17. Napadené rozhodnutí soud neshledal nepřiměřeným ani ohledně tvrzení žalobce, že má v České republice nezl. dceru S.K. Žalobce v žalobě také v této souvislosti tvrdil, že správní orgány nezvažily možnost překvalifikování řízení na řízení o povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců. Soud v uvedených směrech v postupu správních orgánů neshledal také žádné pochybení. Správní orgány opatřily podklady, z nichž vyplývá, že žalobce není biologickým otcem nezl. S., nýbrž nechal se pouze za úplatu účelově zapsat do jejího rodného listu, a to více než rok po jejím narození. Žalobce tím sledoval evidentně účel získání pobytového statusu v ČR. Soud proto dospěl k závěru, že důvody pro postup podle § 50a zákona o pobytu cizinců nejsou dány, a ani napadené rozhodnutí o vyhoštění není nepřiměřeným, a to vzhledem ke zcela formálnímu vztahu žalobce k nezletilé S. Okolnost, že žalobce na ni posílá výživné, na tomto závěru nic nemění.

18. Správní orgány se zabývaly i okolností, že na území České republiky pobývají žalobcoví rodiče. Rozhodnutí o vyhoštění nelze v daném případě považovat za nepřiměřené proto, že žalobce je dospělou, plně právně způsobilou osobou, s rodiči se intenzívně nestýká a rodinný život mohou eventuálně realizovat ve státě, jehož jsou všichni státními občany.
19. Doby nepřetržitého pobytu na území ČR v délce 16 let, na kterou žalobce v žalobě rovněž poukazuje, dosáhl jen díky tomu, že vědomě nerespektoval vydané správní rozhodnutí o vyhoštění, což zajisté není skutečnost, jež by mohla při posuzování přiměřenosti převážet nad zájmem státu spočívajícím na tom, že cizinci pobývající na území ČR musejí respektovat příslušná zákonná ustanovení upravující jejich pobytový režim.
20. Dle názoru soudu ani integrace žalobce na území ČR není s ohledem na tvrzení žalobce natolik silná, aby kvůli ní nebylo možno správní vyhoštění uložit. K tomu soud odkazuje na argumentaci správních orgánů, s níž se plně ztotožňuje.
21. Také délka doby, po kterou je žalobci znemožněn pobyt na území členských států EU, byla správními orgány řádně a logicky zdůvodněna. Soud proto na odůvodnění rozhodnutí v této části odkazuje. Dle názoru soudu doba vyhoštění na tři roky za protiprávní jednání, za které zákon umožňuje vyhoštění až na pět let, je v daném případě přiměřená, neboť se jedná už o druhé vyhoštění, přičemž první vyhoštění na šest měsíců žalobce nerespektoval.
22. Lze shrnout, že odůvodnění rozhodnutí odpovídalo požadavkům správního řádu, neboť z něj byla seznatelná východiska, úvahy i závěry žalovaného, stav věci byl zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu a veškerá zjištění se promítla do konečného rozhodnutí ve věci, které bylo vydáno v souladu s právním řádem ČR i zásadami činnosti správních orgánů, jak jsou zakotveny ve správním řádu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal veškeré uplatněné odvolací námítky.
23. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
24. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měla právo žalovaná, jež měla ve věci plný úspěch. Žalované však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadovala jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 7. ledna 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně